

EXPLICACIÓ FALLA PLAÇA PRADO. 2015

HEM CELEBRAT UN MATRIMONI MAL CASAT

Quin món, tu!
noces d'argent
quan l'amor és ja absent
i d'or,
i fa ja temps que no batega el cor.

És la societat d'aparador
amb els valors en coma
la que fomenta la coentor
d'un amor que sona a broma.

I nedant en l'opulència
sense guardar la roba
fomentàrem un amor en obsolescència
que en la realitat no es troba.

En les convencions de les sendes velles
estan les tradicions de les novel·les.
És de sentit comú que després de casar
hi ha alguna cosa a celebrar.

I que les noces

a mode de recordatori
tornen entre les brosses
per agitar la vida amb rebombori.

És pretensió d'este relat
parlar dels matrimonis de mal casar
i de l'amor en mal estat
que sura i fa mal sense avisar.

Hem celebrat
a esta ciutat
un matrimoni mal casat
que relatem perquè fa fredat:

El dels electors
amb el seu govern
convertits en agraïts patidors
d'un sofriment etern.

El de la crisi
de casino i vici
i el de la confiança
convertida en mancança.

S'alià en matrimoni perillós
un interés onerós:

acabar amb el patiment
i l'ansia per l'atur anar desfent.

Però en la crisi de confiança
anava l'embranchida de la desesperança
perquè el mirall dels fracassos
va esdevenir un reflex de gruixos traços.

I com els matrimonis celebrats
fiarem la dissolució a la malaltia
o a la mort a què som condemnats
si sols el judici de Déu ens guia.

Ara que venen turbulències
potser canvien els conceptes
i, de l'amor tots els prospectes,
editem per a l'amor noves sentències.

Podem certificar
sense por a poder errar
que la ciutat maleïx
un matrimoni que a trencar no atrevix:

El del certificat de conveniència
pels diners i les ocasions
que els temps de turbulència

situaren en el domini absolut de les administracions.

Tant s'hi val Fabra que Torró,
La crisi que els milions en al·luvió
per a projectes que caigueren
en la sorra amb què els temps es desferen.

Temps de bonança i esdeveniments
que assolaren dels valors socials els ciments
i ens dugueren a confondre
els diners amb els nius on pondre.

Amb els diners convertits en déu
a qui adorar al panteó dels pagans
que ens dugué amb esforç i moltes mans
un enderroc per a una època dir adéu.

No seran les receptes d'este bestiari
solucions a benefici d'inventari:
en calen noves perquè un temps s'ha mort
i en l'espera caldrà un de nou, amb gran sort.

D'això va este manual
sense lliçons ni brúixola.
Una píndola sense farmaciola
i una aspirina per a la depressió cabdal.

Com diria el poeta: un desgavell
per a resar sense creure,
bufar-se sense beure
no patir per a no calcular el clatell.

Una solució amb dosi administrada
com la de la política calculada:
inexacta, incerta, patida,
al futur mal cosida.

Allà anem.

Ací ja estem.

Escena 1, del matrimoni mal casat. El cerimonial.

Gandia havia decidit casar-se amb prosperitat: un home de terres i guerres, de batalles i contalles; de nissaga noble, casalot al Carrer Major, finques en Marxuquera i amfitriona d'àpats d'esplendor. La ciutat, una dona conreada pels Clàssics i els ducs, banyada per algues i samarucs, de barranc i Marjal, mar i pinar, deixava el llast de la dictadura i el 'desarrollisme' de biquini i impostura; i afrontava, per fi, la seua majoria d'edat legal amb l'esplendor de la bambolla, els diners a xorro i la felicitat general. Tot era alegria i companyonia, esplendor i també luxe de coentor. El déu era el Senyor Diners, i la família de Prosperitat garantia l'esplendor no deixar abandonat. Al seu matrimoni, amb luxe i circumstància, acudiren la societat i la política amb ofrenes en abundància. Sense saber que la festa en deixava, entre moltes, una especial resta: la de la ressaca de beguda i excessos, amb molts pecats i sense lleis comesos. El seu relat era el d'un matrimoni mal casat que s'apuntava al precipici malhumorat, en la impostura d'una guerra que, amb l'amor de coixinera, d'amagat havien encetat.

A ella li deien Gandia:

provinciana, acostumada a la derrota,
a qui no clavaven mà ni amb la pota
i que fadrina, creia, es quedaria.

Una València 'chica'
amb complex de capital
i complint el recital
de ciutat beata i petita.

Havia crescut retocada
pels anys de la bonança
de mamelludes de fora i de la contrada
i la taronja i el turisme en la balança.

No lletja d'espantar

però tampoc guapa de meravellar.

Una ciutat emprenedora i orgullosa,
llençada i capciosa.

De l'esplendor medieval
a l'ocàs dels moriscos i la Germania;
de l'ocàs del sucre i la cort ducal
als temps de la despoblació i la malaltia.

Un llogaret del duc que era Vila
i no com les grans, que eren ciutat;
per això acomplexada i captiva,
amb un diagnosi mal receptat.

De la cort dels ducs a la dels comerciants
que en el Bayrén tancaven tractes
mentre els alcoians recollien els recaptés
i deixaven la platja de marjal als nous visitants.

Gandia, ni jove ni vella;
amb l'edat justa.
de Centre amb grans cases de fusta
i en cada cruïlla, alguna capella.

Els anys previs a les noces
van ser de guerres i altres coses,

que acabaren amb l'ocàs:
l'esplendor de la història en un pedàs.

Calia alçar el vol
després de l'embranchida de la burgesia,
de tombar la muralla sense dol
i malacostumar la feligresia.

A la Gandia joveneta
i buscaren marit de conveniència:
calia solucionar amb sapiència
el que les dots no oferien de bestreta.

A l'home li digueren Pròsper:
un polític de la dictadura
amb la reconversió per fer
després dels anys de silenci sense sutura.

I així la casaren.
amb el repic de la Seu de la Delicada
i la dona poc encantada
amb l'home a què les seues mans agafaven.

És menester dels matrimonis
exercir front als dimonis
el sagrament que fins la mort

els ha d'unir sense que calga sort.

Lletja d'espantar tampoc,
guapa de meravellar ya tal, toc, toc.

Buscaren ràpid beneir
entre boato, pompa i circumstància
el que el destí havia d'unir
en l'atzar de la conveniència.

Calia Gandia reflotar
amb l'ajut de déu
que en el panteó beu
en vore el panorama per solventar.

Qüestió d'organitzar
una cerimònia i un banquet
amb convidats d'alta nissaga i barret
i el futur a conspirar.

Gandia, rejuvenida i casada,
la dona amb pitjor partida
però amb gran aval d'entrada:
possibilitats d'invertir i meravellar a la contrada.

El dia que es casaren

repicà l'Abat les campanes
i en tota crònica social
dels detalls s'empassaren.

La Col·legiata sense gesmil
ofrenà als novençans
els millors desitjos de principiants,
per a l'escolanet sis bitllets de mil.

Lletja d'espantar tampoc,
guapa de meravellar ya tal, toc, toc.

Gandia i Pròsper s'havien unit
en un matrimoni fecund i humit:
plogué tants dies
com fustes per a falles unies.

Ja eren home i dona;
calia celebrar prop del solstici
la seua unió de tabac, diners i vici.
L'amor, què més dona.

En això que Gandia pujà
al tren de la prosperitat.
En acabar, al futur es nugà
amb la promesa divina de l'eternitat.

No hi ha mal que cent anys dure
ni cos que ho suporte
tot i que el contracte del matrimoni assegure
que hi serem fins que la mort se'ns emporte.

Hem celebrat
un matrimoni mal casat.
Tota la ciutat ho sabia
i ningú va gosar a parlar-li a la cria.

Gandia encetava matrimoni
per acabar com el rosari de l'Aurora:
de milers de xecs deutora
i quebrada en talent i patrimoni.

Lletja d'espantar tampoc,
guapa de meravellar ya tal, toc, toc.

La història d'un fracàs
s'escriu amb les urpes de les derrotes
que venen, i no les notes,
per ferir-te en la pell d'un pedàs.

Esta és la història de silencis
que comença en la porta de la Seu

d'una ciutat per a patejar a peu

i el seu matrimoni amb la desgràcia i el desencís.

Escena 2, del matrimoni mal casat. El convidat.

La festa del casori havia de tindre el general i convencional rebombori: no podia faltar bon menjar, millor vi amb què regar els temes de conversa en el llistat del llarg conversar. Estaven els qui ignoraven que les noces encara s'impostaven; els qui no sabien que eren comparsa de l'escenificació de l'amor com a farsa; també els qui volien apuntar-se a la bonança, o els qui de l'esperança en tenien greu mancança. L'abonament era una política sense coneixement, una societat que edificava els valors sobre el turment i una partida feta d'escenificació i ostentació, mediàtica i iniciàtica. Tants actors com suposades lluentors; tan llocs com buits (no pocs).

Desgràcia i desencís

s'obriren camí després del pastís,
amb taula parada
i la novia de simple convidada.

Gandia s'havia casat amb prosperitat
en un matrimoni impostat
de durada indefinida
però a qui curta tots donaven la mida.

Era moment de la celebració
del casament sagrat
i, amb el boato reglat,
moment de celebrar-ho amb profusió.

A l'enllaç de la ciutat
acudiren tots, de bon grat:
mudats, perfumats i somrients
saludant un per un als contraents.

Tots sabien del malhumor
d'una núvia per compromís,
i generalment del desencís
d'un enllaç a contracor.

El matrimoni mal casat
prompte deixà un balanç desheretat:
eixa història encara no la sabien
i albirar-la en el futur ja volien.

Perquè de convidats n'hi havia un grapat
tots amb fam i ànsia de poder;
el ball nupcial donaven per ballat
i el joc, obert no sense deler.

Un joc com un banquet:
àpat entre l'atzar i l'enyorança,
el deliri i l'aparença
per repartir cartes i prebendes en paquet.

La ciutat usada,
grapejada,
com una puta
a qui venen amb braga bruta.

S'havia encetat el joc
de partida desigual
amb el debat residual
i els mitjans avivant el foc.

Donava igual si 'Anem',
Tele 7 o Fotrem:
la batalla era campal
i desigual.

Els convidats en baralla
crident com Plenari de xicalla
entre els tiraxines d'uns
i els míssils de l'amic de Rus.

Amb una taca com un forat
en el mantell del deute
només calia tenir cura del beure
i lluir figurí amb botó descordat.

Anant a pams i bona cal·ligrafia
explicarem la radiografia
de l'esfondrament:
cervells amb poc de forment.

Dividirem els convidats per taules;

la resta del que vos conten, faules.

la divisió en serà suficient

per saber-ne amb coneixement.

Taula 1. Presidencial.

Pròsper i Gandia

llueixen somriure profident

suficient per satisfer la cridòria

d'una celebració d'amor ardent.

Junt a ells els pares,

mudats amb sacs per vestits

entre el remember i retalls

d'antiguitats i pedassos descosits.

Fent com que mengen

a resta de taules voregen

per saludar el personal

i somriure a la foto de l'únic professional.

Taula 2. Dels amics del Govern.

La taula la presideix Arturo

l'alcalde del futuro

que esborrà, com el lema del lleixiu,

la Gandia que el seu relat ja no escriu.

La prosperitat de la ruleta
acabà amb els anys de la prosperitat
i amb l'economia escurada i estreta
ens dugué el casino i la màfia d'amagat.

Una economia de gent de la dreta
que mai no havia governat
en democràcia ni amb pacte, una treta,
i que a prometre la lluna havia jugat.

El rei, o dels moros capità,
feia com que pagava el compte
a un enllaç on sols era convidat
i de pas a la butxaca de la resta passava recapte.

Li deia a la novia: et regalaré
la reforma d'una placeta
i una escultura que tinc desfeta
i de pas als amics catalanistes nugaré!

Et deixaré la butxaca neta,
diré que jo convide,
i resultarà que tu pagues la desfeta.
Faré que amb Tele 7 tothom ho oblide.

Li pregunta al nuvi si té concessionari

tot i que siga en runa
per adquirir-lo a preu de reliquiari
i construir un retèn o el que t'isca de la pruna.

Com abans en la tradició
cal preguntar si és home de terres
o si sols conserva les gerres
d'un passat en demolició.

Feta la pregunta
li afegirà el que un dia al Clarín argentí,
quan era desconegut bergantí:
de tots els costats tinc stock, pregunta!

Al seu costat Guillermo,
que oferirà a la alba córrer amb el compte
per, passat el temps, deixar-lo impagat
i que és del gremi dels morosos soci preat.

Oferirà també al contraent
amagar les factures del convit
al·ludint, amb poca vergonya i convenciment,
que és il·legal però d'espant va servit.

A Soler, al costat del d'Hisenda,
molest per no seure a la dreta del pare

li oferiran que amb la firma dispare
el llibre de recordatoris que de les noces fa de cloenda.

Soler dirà que ell ja no signa
perquè de dofí la seua nova consigna
és apartar-se i mirar des de la barrera
el que Arturo amb els malabarismes altera.

Malabarismes de comprar i vendre,
de fer places i malvendre,
de canviar escultures i figures
mentre l'economia de les llars apures.

Llevats els ganivets
els secundaris d'impostura
miren de reüll el cap de candidatura
per veure si integren la llista altra legislatura.

Vicent el de cultura
dirà que regala als nuvis una escultura
com la de Miró o Basset
mentre la programació de Fira es papa senceret:

Quan arriba el segon plat
Vicent ha engolit ja la Fira de qualitat
i oferix una cançó de la Pantoja

al DJ de llista de reproducció boja.

Sona 'es tiempo de cambiar'
sense la intensitat del dia de 2011 per votar,
perquè aquell canvi és impostura
i la ciutadania patix una ferida amb punts de sutura.

Junt a ells Pilar la de Benestar
que sap que per a repetir haurà de currar,
com Emi la de les cistelles
que també ha cobrat als nuvis per les seues novelles.

De postres tindran moniato
com els alcaldes de barri, quin boato!
Andrés amb la bici, República avall,
Toni amb la disfressa alemanya, tot un detall.

Moniato d'alcalde de districte
en la propera llista en conflicte,
perquè l'alcalde s'ha fartat
de foto de Facebook i poc més de trellat.

A la taula els del govern
es fan una selfie desenfocada
per a què els enemics no els aparten la mirada
en este temps de campanya tan etern.

Els secundaris. Pepé B i en 'b'.

A la boda de Gandia ciutat
han anat també els secundaris
convidats pel govern, a cobert pagat,
com a invents incendiàris.

Mónica l'ex socialista
camuflada va, què lista,
i diu estar ben acompanyada
de gent verge d'experiència i sembla que no enganyada.

Amb ella Eloi el futbolista
convertit en trapeçista
d'un compromís quebrat
i adefte al catecisme de Marx el pirat.

Si no t'agraden estos principis
en tinc altres, i dos tripis,
per al mono de la jaqueta
en altra formació recent feta.

Arturo els paga el banquet
i si cal la campanya
per foradar un pedasset
de l'esquerra que diu que els guanya.

Són, com els ingressos amb xec,
pepés B i sense factura
que si cal pagaran 'en b' amb cura
fent-se en Alcaldia el suec.

Negaran conèixer a Arturo
mentre fumen el segon puro
i renunciaran al passat que tots saben
quan de Creuer i photocall anaven.

Taula 3. Els menys amics de l'oposició.

Els han convidat per compromís
que no vol dir una formació
sinó una mena de desencís
amb els projectes en composició.

Allí estan, sense ganivets de plàstic
com tenen en la taula de la gavina
Perquè ja han repartit la propina
dels llocs de responsabilitat, quin fàstic!

Lidera Diana la de l'Anem
i Liduvina amb ella, la de ja No Volem,
però estan tots els que són
i els qui volen pintar en eixe món.

No falta Salvador el tenista
buscant Seisdedos el columnista
entre tota la tripulació
de l'espectre polític de la demolició.

Tampoc Prieto el poeta
i Anna Garcia, que no està queta
entrant cada dia al jutjat
com un matrimoni que es vol anul·lat.

Ara que ja tenen lideressa
afronten envalentonats l'escomesa
de fer fora l'insolvent
si cal amb lleixiu o dissolvent.
com un xec sense fons
regalaran per a les noces de mel
un viatge al parc aquàtic dels botons
que es projecta amb fel.

És el mateix que embolicar una quimera
ara que l'Ajuntament ha fet crack
i seguim amb els deliris de vella era
sense comprendre l'atzucac.

I entre samarucs i tovalles

estendran el somni antic
de creure's emperador d'estes contrades
amb sols oferir un poc d'abric.

Junt als Socialistes, els de Compromís
que fent primàries espanten el desencís
però ja tenen clara la lideressa
abans d'encetar la contesa.

Està Moya, disfressat de diputat,
i Facund ben cabrejat
compartint cobert i postres
i pensant en un pacte sota els sostres.

A l'abric dels socis socialistes
compartiran taula i mantell
somialt amb el cim del clatell
i l'alcaldia, per oportunistes.

Junts han dit que els pressupostos
de les noces i d'esta festa
són ingressos ficticis i rebostos
d'il·legalitats i operacions a mode de conquesta.

Compartixen puro i copa,
confidència i broma.

Miren de reüll la taula del pepé
en considerar pressupost i govern, un paripè.

En obrir el ball
enceten el joc de daus
amb les tropes a tots els caus;
la lluita abans que cante el gall.

Així que comença el convit
amb tot el possible enfit:
tertúlia de tele pepera
o arguments que són la repera.

Tots volen vore Gandia casada
amb els seus arguments;
de pas, la competència blindada
amb un menyspreu de sentiments.
Servix el menú Pablemos,
un general nou i incendiari
que vol retocar taules i convidats
i canviar el guió del Telediari.

La resta de convidats estan nerviosos
per si Pablemos el cambrer
els furta el plat o el cendrer
i els deixa fotuts, apartats i neguitosos.

Amb el menú trastocat,
les taules en descomposició
i el cambrer conspirant en acció,
la vella època del banquet se'ns ha esgotat.

Escena 3, de la música. La partitura del fracàs de l'orquestra.

Havien de gestionar la partitura del convit els de la taula de la dreta, a qui havien atorgat poder fins a fer mal profit. Com en el timó del naufragi, entengueren mal el sufragi: la seua elecció era per detindre el rumb, no per mantindre el vell costum. Així que augmentaren les receptes del desamor fins a provocar en la unió recent practicada certa i dolenta picor. En les costures de les velles però innovades impostures hi havia més de la ruïna contra l'austeritat, més de l'espant contra el ciutadà esglaiat i més de la mà en la caixa mentre el deute no baixa. Endeutar-se per a eixir de festa com a preu per la conquesta, i no era així ni esta, no, el que havia de solucionar l'orquestra. Els de la taula de l'esquerra, preparada, miraven amb la guerra encetada.

El mestre Arturo

que venia del futuro

intercanvià la partitura

dels temps d'alegria i sutura.

Elegiren l'orquestra de la dreta

per guiar-los en el timó de la tempesta

amb una teoria mal feta

d'una gestió impecable de la butxaca i manifesta.

Els creieren solvents

sense saber-ne que en realitat

estaven liquidats i els havien embargat

sense saber agranar sa casa ni els ajuntaments.

Tenia igual si un crèdit personal

del forat de la Bankia de Rato i Olivas

o especular amb eixe comprar

però mai vendre ni fabricar.

Arturo canvià la partitura
sense punts de sutura.

El colp va ser mortal
i contra el terra
es va estavellar la ciutat sencera
en veure la música interpretar mal.

Els havien girat la simfonia,
canviat la lletra
de gran a menuda amb mestria,
de dolça a amarga retreta.

Arturo canvià la partitura
sense punts de sutura.

El mestre acompanyat d'escolanets
fa com que sona bé
el que interpreta en els descansets
d'un àpat que al damunt se'ns ve.

A la primera línia esborra
el que hi ha d'herència
a benefici d'inventari que esborrona:

tres anys després u ja és la seua ciència.

Amb més impostos,
la classe mitjana empobrida,
la crisi a la ciutat molt manida,
sols queda fregir-nos a disgustos.

Perquè, sí, Arturo canvià la partitura
sense punts de sutura.

Quan ja no era l'herència
quedava l'excusa del mal de consciència:
Orengo tot ho va quebrar,
nosaltres res mai vàrem trencar.

Com els xiquets entremaliats
repetien que ells no havien sigut
els qui, amb encert i ben amagats,
havien espoliat la caixa i diners endut.

La ciutat havia fet fallida
amb endollats de la corda
patrocinadors o proveïdors sense pagar i per la borda
i la incompetència tan manida.

Arturo canvià la partitura

sense punts de sutura.

Era la fi de la impunitat
alçar el braç sense haver-se ficat
en el cap de la incompetència
ni en el de la consciència.

Tots buscant a Emi la regidora
que al plenari de la fallida no s'incorpora
i fent com que no volen votar
els despistats pressupostos de la il·legalitat
que el secretari corrobora.

En un esperpent o sainet
semblant al banquet
de Gandia amb la prosperitat
s'han deixat els pressupostos amb forrellat.

Així que reconeixen el crack
d'un ajuntament i el seu atzucac
al que ens han dut amb la inèrcia
de gastar en saraus i festes sense paciència.

Arturo canvià la partitura
sense punts de sutura.

Han empenyat fins i tot les joies
perquè estaven de festival
amb els diners del percal
dels impostos i la farsa que en eleccions deies.

Junt al mestre
dos escolanets, dèiem abans,
que fan de botxins que amb les seues mans
engrandint l'empastre.

Víctor i Guillermo els seus noms
ajudant el mestre fent cara de bons,
planificant el govern de la dreta
amb la partitura com a treta.

Amb el cap liquidat
i l'Ajuntament prop de la intervenció
practiquen música de ficció
i fan com que toquen el que s'ha acordat.

Abans de l'embargament
practiquem el coneixement,
els diuen els oients farts
en temps d'excessos i infarts.

Del que prometeren en feren la contrària,

semblà un engany conscient:
ara, perdent vots de cent en cent,
confonen desafinar amb desmemòria.

Arturo canvià la partitura
sense punts de sutura.

Quan ja era enorme la ferida
notaren l'embrasida
de Salvems i crítics, rojos i catalanistes
als qui no trauen en les seues revistes.

A penes sense agraïment
acaben la seua actuació
amb la proximitat de la votació
o el final de la legislatura omniscient.

Arturo canvià la partitura
sense punts de sutura.

Quan se n'adonaren que la música feria
Arturo canviar ja no volia
per sentir-se refrendat
i per la seua majoria, als altars elevat.

Entre el fum d'incensari

que acompanyava l'espectacle
en l'àpat de la ciutat,
les cares del poble estafat.

I també les del pessebre
d'endollats i amics a percebre
bona nòmina i decent jornal
tot i la pobresa general.

Més de cent hi havia
en l'empresa que com a cova obria
cada dia amb els diners aliens
malvenent per la quebra els béns.

Cent ú, com els gossos del conte
en el malson de l'orquestra
desafiant en l'enfosament que conte
sense solució per eixir d'esta.

Que sí, que Arturo canvià la partitura,
vos promet que sense punts de sutura.

Era la ràbia generalitzada
molt ben canalitzada
el que feia el carrer cremar
i de la música i del tocador passar.

No valien les velles cançons
ni tampoc les antigues rondalles
d'un relat a les acaballes
d'un temps nou i amb nous sons.

Víctor, Guillermo i Arturo:
tres obrien el ball
cercant el seu amagatall.
No hi havia mapa per a tantes malifetes.

I mentre la ciutat bullia,
el banquet seguia,
el cava se servia.
La gent patia...

Escena 4, dels recordatoris. Deixarem constància de caldo en abundància.

Del casori amb rebombori i de la farsa de la comparsa calia deixar precisa constància no sense excés i abundància, ardor i fulgor. Ajudaran l'aparell de propaganda i publicitat, l'excés de personal contractat per predicar en prime time o allà on el carrer s'estime, repetir el credo i el catecisme, regat d'oportunisme o populisme. Com els regals als convidats, repartiran la lliçó als combregats. El car preu de la llibertat ens havia deixat nuus, sols amb el pentinat, com aquella novia de Pinet lluenta, per dins ardent ben coenta. Amb la fam generalitzada, el primer que mor és la memòria de la contrada. Així que el paper del recordatori és imprescindible en este interessat casori.

Per al fotògraf

com a recordatori

requerirem al camarògraf

que segueix al pepé entre el rebombori.

Fou entrar a governar

i tirar mà d'una càmera

per seguir-los en el seu actuar,

l'aparador, el caminar o la guerra.

Tot ho retraten:

té igual si els altres acaten.

Actes, curses o processons,

als BIMS, Sucietats o taulons.

Ens serviran els professionals

de la cort d'Arturo alcalde

però compte amb els que se n'ixen del motlle

perquè a eixos els retallarem sense modals.

En la nova era de la imatge
caldrà viure tot i que falte companatge.
els novios de l'enllaç
volen selfies a cabàs.

El BIM, brutícia municipal,
i de la 'Suciedad' i antipolítica
del casament en faran extens recital;
n'eixirà una alterada analítica.

De les fotos, els recordatoris,
com de les dèries, les obsessions:
mirar-se en l'espill dels anys
i veure's absent de lliçons.

El recordatori
serà la imatge impresa
per a què entre el rebombori
la nova època no passe per sobre de l'escomesa.

Tres marcs,
tres parelles,
tantes com al debat parts
davant l'audiència, sorda però amb orelles.

Està la parella de la dreta,
la descomposada socialista
i també la que demana que la democràcia es vista
d'un Compromís eficient de bestreta.

Tres parelles
per a un ball:
no deixes les sendes velles
sembla dir este final.

Alguns deien que la història
s'havia esgotat
però el que volien fer amb la memòria
era un cervell llavat.

Ara que diuen que Podemos
alguns responen que Queremos
per a de zero no haver de començar
la cronologia que pretenen soterrar.

Amb el tauler alterat,
la partida ja no és a tres jugadors:
hi ha nous i lluents actors
reclamant un paper no reciclat.

Les fotos parlen d'arqueologia
de l'arc parlamentari
d'un temps pretèrit a l'inventari
d'esta memòria espanyola tan fictícia.

Al marc blau
apareix Arturo amb un dau:
tot cau sobre una carta
que Soler sosté per si l'altre no encerta.

Queda fiar-ho a una derrota
ara ingrata i potser certa
a què s'enfronta el seu bloc de majoria
després de la seua desfeta, sense cridòria.

Admeten que poden perdre
ara que no els queda res per vendre
i la Comunitat i Gandia semblen un solar
al que els bòlids i la construcció ens van abocar.

Semblen tots dos matrimoni
beneït pels anys i el dimoni:
sotmès a la rutina i la imperfecció
sense sentiments ni ja passió.

És el que tenen els anys,

que parlen de danys
mai dels guanys
de viure a penes si ens deixen.

De l'altre costat Diana
que presumeix de valenta gandiana
liderant l'esperada renovació
tot i arribar sense massa ovació.

Amb ella al marc
el company Mascarell:
per a la llança ja està ell,
a ella li queda anar del carrer al marc.

A la lideressa acaben de batejar:
necessita rector i padrí
per a capitanejar un partit que està fadrí
de victòries que celebrar.

Els enemics la veuen xiqueta
per la cronologia de la inexperiència
però no saben que la virtut és una ciència
amagada en la seua tossuderia i paciència.

Assisteix al bateig altra parella
no precisament novella

en les contrades i batalles
de la política gandiana, ara de baralles.

Facund, el regidor de la Nacional
i Lorena, elegida en procés triomfal
a la vora de l'èxit i a cavall
d'una bona marca tradicionalment al davall.

Estan formals i repentins
com els xiquets entremaliats
riallers i malcriats
que fiten la impertinència sense recat.

Que si en Més Gandia
amb o sense assemblea
volen expandir la sigla (una odissea)
`per unir a Compromís la rebel·lia.

Ahí els tenen: del quinze ema
l'Auir o el medi per tema,
els Salvem, República o FiGA,
del bipartidisme estan fins a la figa.

Temps d'ensenyar el parrús,
els comptes i la factura
en els embolcalls d'un bret confús

i agitar la foscor de la legislatura.

Deixaran

amb els socis de l'esquerra

instruccions de guerra

en forma de llistat que aprendran:

Llistat de noces de la legislatura.

Trencada la cartera, Amb la butxaca embargada:

la fam té el costum de tindre la memòria segrestada.

No oblidaran en el llistat de l'enllaç

tot allò en què el Govern ha estat eficaç:

el bombo i el sarau,

el plateret i el tramús-cacau.

Ara que cal fer balanç

recordarem els trastocats plans

de l'alcalde de l'empleo ahora'

que voldria amagar el fracàs com fora.

Trencada la cartera, Amb la butxaca embargada:

la fam té el costum de tindre la memòria segrestada.

A Eivissa, vaixell,

a la platja, per a submarinistes vaixell.
a la sorra, platges temàtiques,
el ciutadà sense les anteriors problemàtiques.

Demanàrem a l'inici
advocat d'ofici
que oficiara, com feu el notari,
que no eren promeses a benefici d'inventari.

Trencada la cartera, Amb la butxaca embargada:
la fam té el costum de tindre la memòria segrestada.

Gol al Marjal
i a Tomba, un racó de Marxuquera;
iots per als rics i populars,
al Grau per als Joves un Casal.

Això per no oblidar
que l'atur s'havia d'acabar
i que eliminarien assessors
i de la burocràcia els rancors.

Trencada la cartera, Amb la butxaca embargada:
la fam té el costum de tindre la memòria segrestada.

Per no parlar del dèficit zero

que tindrien les Escoletes privades
o del baratíssim cost del torero
que passeja a l'alcalde per estes contrades.

De les noces el llistat
cal afegir, debatut i comptat,
els hotels a un Auir
que volem demà com ahir.

Trencada la cartera, Amb la butxaca embargada:
la fam té el costum de tindre la memòria segrestada.

Ja que parlem de promeses
o oblidem les peticions trameses
del carrer de la festa
o el parc aquàtic de la tempesta.

Ara pretenen obsequiar
els convidats de l'àpat
amb banyador de poc recat,
flotador i juguina per nadar.

Trencada la cartera, Amb la butxaca embargada:
la fam té el costum de tindre la memòria segrestada.

Al Marjal volen tobogans

comprant terrenys a dos pardals
que faran diners d'una inversió
que de cost zero passarà a valdre un colló.

Cost zero era la contalla
que en la novena repetia la morralla
amagant el forat
de la seua festa sols amb benefici privat.

Trencada la cartera, Amb la butxaca embargada:
la fam té el costum de tindre la memòria segrestada.

Les nostres tres parelles
que deixen constància
a un marc de l'estima de les novel·les
orquestran este balanç en abundància.

Si els fem cas
tindrem tres bodes diferents
amb distints moviments
d'una ciutat depèn de per a qui, a mig gas.

Però eixa batalla
inscrita en la memòria
és una altra i duu la rialla
d'un votant malhumorat i la seua cridòria.

La relatem ací si podem
ara que quatre anys duem
d'innocentada pia
semblant a passar per sagristia.

D'això anava l'enllaç.

Escena 5, dels regals de nocces. Un regal que anomenaren herència.

Calia regalar al matrimoni una dot que pesara més que un dimoni. Com en els temps moderns, amor de transferència especialment si resulta de conveniència. Hi ha tants principis com tipus de targetes, tantes polítics com jaquetes. El regal de l'enllaç de Gandia fou una retreta, com els obsequis que no fan profit ni de bestreta. Un verí, una toxina, un encàrrec del mal veí, una escassa propina. Com un joc de pilota o una partida de daus, l'herència es retrau d'un sostre a l'altre, amb quasi tot per agranar, mentre el debat puja de graus. Com intentar-ho solucionar sembla ser la recepta que ha entrat a formar part de la contalla de mai acabar.

Del casori

entre Gandia i Pròsper

amb pompa i rebombori

hi haurà un llegat.

Com han fracassat

els designis

tal i com els coneixíem

amb la incertesa no sabíem

dels temors típics

del desamor d'amagat.

Deixaren per a les nocces

les retretes i altres coses

que en forma de rancor

professen i propaguen amb ardor.

No sabíem dels clivells

quan férem els ciments.

Ara que tot és arquitectura
efímera com la impostura
ens lamentem en els clatells
de les nostres penes i remordiments.

No sabíem que era
un matrimoni fracassat
entre tot el que queda
d'un àpat a un envelat.

Ja no val el d'abans
ni en la política ni en l'amor:
una ciutat a contracor
amb la quebra dels seus governants.

Els nuvis saben que fingixen
però dissimulen perfecte
mentre algun subjecte
els busca les contradiccions,
els mals gestos o malediccions
de les picors que vestixen.

Aniran repartint
l'herència que ja anaven bastint
abans del cerimonial
enmig la circumstància excepcional.

Gandia i Prosperitat

no funciona

però l'equació no abandona

la relació entre ruïna i ciutat.

Van repartint

abans que vagen marcint

regals per als convidats

que no hi deixaran oblidats.

Així, en l'herència

feta a benefici d'inventari

obviaran la paciència

sense cura per al bestiar.

Té tota fortuna i riquesa

a més d'un origen injust,

este espantós regust

de casino i immaduresa.

Una ruleta on fer-se ric

--d'esta jo no em ric—

amb gana i cobdícia

per amassar amb avarícia.

Deixaran així el deute
de milions en personal,
festes i arquitectura eventual
tot i el rescat del ministre
per fer front al sinistre
dels qui els milions es van beure.

Prometeren treball
i menys impostos
fregint-nos després a un ventall
de delme i més costos.

Multiplicat per dos
el que paguem de fem o IBI
fent un càlcul gens tebi
pagarem passant més fam que un gos.

Tancarà la porta
qui vinga darrere
fent front al forat
que la càrrega suporta
dient, erre que erre,
que l'espectacle ací no ha acabat.

Sembla que vivim
dels fastos de la ruïna

que el model pepé endevina
i que vint anys a la Comunitat patim.

En l'herència també
les processons i el paripé
de fer de cada acte cerimonial
amb presència d'autoritats testimonial.

I com no, no gensmenys,
els inevitables danys
d'alçar places i placetes
dient que tot val dos pessetes.

Quina dèria amb l'art,
d'escultura o arquitectura
que toca ben d'amagat
en la cara exhaltació de la incultura.

No oblidarem mai
el calvari i l'esglai
de voler tocar el Marjal
afegint ciment a cada amagatall
per vendre la joia de la corona
al millor postor, tant s'hi dóna.

En el balanç tot per fer

res per anunciar
quasi tot per materialitzar
dient que en el futur estarà el quefer.

Poc d'avançat
molt de boqueta
i ho anunciarem de bestreta
a la revista o el BIM plens de 'Societat'.

Enverinat regal
el que repartix
qui també patix
de la crisi tot el mal.

Front al problema,
més bous i l'anatema:
bandera i himne,
boato i missa solemne.

Així aconseguirem
en el balanç del deute
tot beure
--tot deure—
en esta festa que tramem
quan la gent no vol que res celebrem.

L'enllaç fou,
com la memòria
una runa i una cridòria:
un engany gran igual que un bou.

Quedaven
les banyes;
cridaven
les lleganyes
que tapaven

La veritat,
no t'enganyes.

Escena 6, dels cuiners i el menú. Hem cuinat també alguna maldat.

Els convidats contenen també històries que no guardarem en les memòries. Els polítics intenten desfer el que després lamenten. Els fallers, narrar el naufragi de les seccions amb la mirada ficada en unes incertes i experimentals eleccions. I enmig del naufragi, la crònica dels seus responsables i el llistat dels supervivents, fent acopi de desgràcies innombrables. En la cuina preparen el menú que ve adobat amb el perfum clàssic: direcció d'orquestra de fideus, formatge amb olor a peus, resultat com si fos un producte remenat. En les cuines de les llars hi ha temors grans com els resultats i els objectius importats enllà dels mars.

En la cuina

l'amor de prestat

té el que d'amagat

la prèvia no imagina.

Els bastidors contenen

el que els sentiments malvenen

i no veu a colp d'ull

el llistat de greuges al full.

Hem cuinat

alguna maldat

que deixarem per a les postres

si encara aguanten sota els sostres.

Hem triat

el que ha deixat

de la misèria

este temps de recat.

Sotmetrem al pecat
amb la gula de l'aparença
tot el que una gourmet exigència
permeta clavar al guisat.

Hem triat fideuà de Gandia,
el plat per excel·lència
de la ciutat Borgia
que cuina sense cap competència.

Als guisos
remenarem
el que d'amagat plantegem
amb molts matisos.

Per exemple l'ingredient
del canvi incipient
de seccions falleres
que s'ensorra amb goteres.

O també el sistema d'elecció
del nou president
que el món faller espera pacient
tot i que sense massa discreció.

Són els mecanismes de la societat
els que bullen a la cassola
en un poder que controla
el que crema al foc de la ciutat.

Diuen que si Telmo el Secretari
o Alejandro el de la Vila Nova,
però cal un líder, cosa nova,
per a una legislatura d'encanteri.

Caldrà els comptes quadrar
del Museu, com els del casori,
sense fer massa rebombori
per a la política no haver d'incitar.

No està la festa
per a la protesta,
però encara conserva
el 9 d'octubre que enerva.

Amb les falles absents
i els guisos dels presidents
a punt d'espasa i ardents,
calia estar-ne pendants.

Per cert que al casori

de Gandia la ciutat
també han convidat
les falles i el seu món accessori.

Així que a la taula
o a la cuina
a tota conversa es pentina
d'este món, alguna nova faula.

Així que entre candidats,
més de mil convidats
i els seus acompanyants
entonaran els del Prado els seus cants.

Com a bons amfitrions,
experts de sempre als fogons,
dirigeix la cuina
qui tot ho endevina.

Cuiner i el deixeble,
cambrer per als amics,
cuinen la fideuà i el pastís
fent com que tot importa un pebre.

Diu el mestre ateu
que el sistema de seccions, un deu,

no necessita de la reforma
que reclama l'Assemblea en norma.

Però tot és proposar
de boca del Prado
per no acatar,
quin continu trago!

Així que en la nova etapa
faran orelles sordes
a la consciència que no tapa
les mentides de les falles, i gordes.

Mai no repetiran:
tot el que el Prado no cuina
ens duu a la ruïna.

Matrimoni mal casat
que, com amb tot, les falles han celebrat.

Fideu i Fideuet amb els cullerots
enviaran sense gargots
al blau de la mar
un conjunt de presidents de pitjor cagar.

Entre el rebombori

entrarà la política
fent la seua analítica
amb la proximitat del vot decisor.

Un món que acull
amb la festa de proximitat
el que nodreix i recull
les propostes de governabilitat.

Mai no repetiran:
tot el que el Prado no cuina
ens duu a la ruïna.

Matrimoni mal casat
que, com amb tot, les falles han celebrat.

Apuntats a les modes
dels temps de la política nova
trauran les primàries noves
per als vots fer eixir de la cova.

Amb l'elecció universal
del president
obriran un meló i un percal
amb embolic faller incipient.

Comença la recepta,
la instrucció en la cuina,
amb els del prat als fogons
i els collons, com sempre, per a les ocasions.

Mai no repetiran:
tot el que el Prado no cuina
ens duu a la ruïna.

Matrimoni mal casat
que, com amb tot, les falles han celebrat.

Tot per pagar
el casal per embargar
si al pagament t'arribes a retardar,
la SLU de l'edifici per emmerdar.

Tot reptes,
cap solució a les receptes.
mals dels combregats
a les falles i la política agrupats.

Així que mentre cuinen
el menú de les noces
els fallers a la taula endevinen
noms, projectes i fins i tot carrosses.

Resten monuments per plantar,
candidatures per presentar,
rumors de llops a la taula
i barra lliure per cloure la falla.

I no, mai no repetiran:
tot el que el Prado no cuina
ens duu a la ruïna.

Matrimoni mal casat
que, com amb tot, les falles han celebrat.

Llops que devoren
els plats del menjar,
que amb la seua experiència decoren
els galons que calen en liderar.

(Fideuà de nit,
quin enfit,
però el plat internacional
cal embotir fins l'acidesa estomacal).

El xef observa
l'enorme caterva
d'elogis i convidats,

dels qui amb dues copes van bufats.

Les falles també celebren

el que les cendres soterran.

Escena 7, de la boda que n'ix d'una altra boda. El casori de Diana i Lorena.

La desfeta duu rostre i escenificació de profeta: era una contalla que ja vam preveure quan el temps se'ns venia al damunt i nosaltres estàvem per seure. Ja sabíem de l'enfrontament, la batalla i la manca de raonament, però ens calia l'espectacle d'una corporació que sols pensa beneïda pel miracle, i d'una ciutat on ha escapat pel tub de fugida del deute i l'artefacte també el trellat. Ja no funciona Foment, el Club Nàutic no té tant de vent i els clubs socials escapen pels camals mentre creixen les cues dels menjadors o els Servef replets de temors. I entre tota l'emergència dues heroïnes fruit de la paciència, la travessa pel desert o la desesperança que ha descolorit el seu verd. Dues heroïnes que protagonitzen noves noces, que ixen de la cerimònia fracassada, amb la població espantada i un objectiu: que la dreta ja no pense noves coses.

Arturo per al nou casori

ha estat, i no ho sap, decisorí:

si el casament de Gandia era una ruïna

este nou n'és una font com una mina.

S'ha anunciat

que de les noces hi serà el llegat

d'una parella novençana

unida a la contra amb gana.

Gràcies a Zapatero, reses,

i a que Rajoy no retalla

amb un peu es balla

el casament de dues belleses.

Vestides per a l'ocasió

causen sorpresa
per la incipient acció
de la seua inesperada escomesa.

Un matrimoni forjat
en la missèria de l'adversitat
d'una oposició sense salaris
per les represàlies dels emissaris.

Un matrimoni forjat
a la banqueta de l'oposició
en el desert travessat
de quatre anys d'amarga acció.

Contra el Hitler pastisser,
el community manager botifler.
Contra Guillermo el retallador
que rebutja aprovar pressupostos sense pudor.

Contra Arturo l'autoritari
i Víctor, als discursos l'incendiari.
Contra els mètodes obscurantistes
dels regidors i el personal d'absentistes.

Contra els fakes i els pseudònims
i la paraula fàcil a la Diana,

contra els de la revista anònims
amb Sis dits i la llengua plena de gana.

Contra els pirates municipals de l'empresa
que amaguen ordinadors,
que davant el jutge al·leguen causes pitjors
que discussions en l'escomesa.

Contra les querelles
i visites als Jutjats
que deixen al Pesoe dos imputats
i, en prevenció de nous pels Pressupostos,
prefereixen sendes velles
abans que judicis de molts costos.

Contra Just i Protur,
i el negre futur
d'adjudicacions amb sobre costos
com les dels xiringuitos o els fastos.

Contra l'opulència,
en temps d'incompetència,
als mitjans de comunicació
convertits en instruments de subordinació.

Contra la censura,

institucional o social,
d'un relat esdevingut pamflet
a la vora de l'esclat com un masclet.

Contra la persecució
a la cua de l'atur
o al llistat del padró,
engreixant el conjur
del treball per als del carnet
i la majoria amb el compte bancari net.

Contra la usura
la butxaca trencada,
l'atenció gens acurada
i la societat prop de la ruptura.

Contra la maledicció
de l'absolutista majoria
rancuniosa i de traïdoria
amb el cost zero per tota acció.

Zero seran molts milions,
deute astral,
convivència fatal
i llast per a les següents generacions.

Este matrimoni
abans de conveniència
sembla que ara li cal a la convivència
i urgeix celebrar el casori.

Diana radiant,
Lorena fingint,
les dues cantant:
benvingut l'amor que anem unging.

Tocat per la fletxa
que ha provocat l'escletxa
es veuen en la necessitat
de consumir sense que siga d'amagat.

Qui de les candidates
farà d'Alcaldessa
és una de les condicions barates
de la signatura tramesa.

Volen desbancar
el Cupido Arturo
que ha estat decisor
abans que en el futuro
intentara amb els nacionalistes flirtejar
i impedir de les esquerres el casori.

Tenen, en efecte
un Cupido perfecte
tocat de la fletxa i l'ala
i lluint de guapo la seua gala.

El Cupido repeteix
com dimoni entremaliat
que no hi ha cap més guapo en el Ducat
sabent que fa temps es menteix.

Arturo clama
que és el llest i esvelt
cavaller de figura que brama:
ja no sap que és del passat, empelt.

Contra l'adversitat
hi ha un conjur d'amagat
ara que alguns diuen Podemos
i altres, més que Pablo, que Queremos.

Els del volem
no són els del Guanyem,
l'invent del Cupido cavaller,
que també li ha dit a Mónica què fer.

Les noves núvies
veuran coses que no veies
als temps nous
amb actors també nous.

Entraran Esquerra desnuda,
potser Upeidé de Rosa la Desvanida,
segur que els de Podem
i potser els de Necessitem:
és el que clamaran els endollats
sense nòmina, al carrer i derrotats.

Ja no hi ha majories
i Cupido n'és conscient
que en el social subconscient
ja no caben aventures i cridòries.

El Cupido que els ungeix
tot ho desconeix
sobre l'amor que renaix
i que dos partits signen baix.

Lorena acull Diana
un poc de mala gana
però dissimularà amb el que el poder
ofereix a qui a més de Pode(m)r, diu Voler.

Radiants i victorioses
repassaran les coses
que té signar un pacte
sent conscient de l'acapte.

I lluiran
i ballaran
i gestionaran
i encariran.

Vista la runa
de casar-se amb Prosperitat,
per què no passar a la posteritat
de contraure amb regidora alguna?

Desamor de jutjat,
guerra de manicura:
la nova aliança d'esquerra s'havia forjat
per tot el que a la dreta no donava cura.

Desamor de jutjat,
guerra de manicura:
la nova aliança d'esquerra s'havia forjat
contra de la dreta els mals punts de sutura.

Desamor de jutjat,
guerra de manicura:
la nova aliança d'esquerra s'havia forjat
front al que és etern mentre dura.

Gandia anciana
dirà des del cadafal
que pagà la pena el percal
d'enviar aquell amor a altra andana.

No calia la prosperitat
sinó potser l'aliança
amb tota l'esperança
del que encara no és arribat.

Tocaran la campana

les virtuts cardinals
que espantaran dels governants els mals
a poc que treballen amb gana.

Pròsper haurà abandonat
en la vellesa tot intent de pietat
en convertir l'amor en guerra;
la vida, en comesa on s'erra.

Prudència, Justícia, Fortalesa i Templança.
se'ls uniran Recat i Discreció,
de les que ara en tenen mancança.

Desamor de jutjat,
guerra de manicura:
una nova aliança s'ha creat.

Vigilaran la nova etapa
un alcalde a qui el llegat tapa:
Orengo, un home prudent
amb el balanç històric encara pudent.

Vestit d'angelet
la lluna promet
i oferíx a Baco el déu
un àpat de vi i menjar de deu.

Entre Orengo, Baco i Moya
vestits de vells arcàngels
ofrenen mel a la lluna dolça
d'esta ciutat que en nova etapa es recolza.

Necessitarà la lluna mel
per la tragèdia d'arrel
en convertir al déu diners
en meta de somnis i quefers.

No ens en refiem,
dels vells que prometen
coses noves que creiem
sols per vestir-se de paraules que bé sonen.

D'això en donen fe eixos àngels
adreçats de sucre i nostàlgia
observant les noves noces de recels
vist el fracàs de la pretèrita lumbàlgia.

Per molt que sendes velles
ofrenen arracades
a estes novelles
cal defugir velles passades.

D'això en dona fe esta història
adreçada amb pedra i cartró
que és la metàfora perfecta en la memòria
d'un passat que no fuig ni amb sabó.

Una història que, de relat,
en donem testic per al llegat;
n'oferim amb dolçor i cura
per al lector i el seu mal d'altura.

Amb protagonistes,
nous i vells testics
i l'enllaç amb totes les seues vistes:
taules, adreços, vestits i abrics.

Un tractat,
una aspirina,
una maldat,
un pedàs de mercromina.

Una dèria,
un cabàs,
una queixa tèbia,
un sedàs.

Una solució per a qui erra

en un temps d'incerteses
contra tots els detractors de proeses
que han fet de l'amor, guerra.